

מִסִּירֵי הַמְטָבָח לְהַלְמוֹת הַתְּפִים

מאת: לבנה מרשון

גִּיכֵי הַקְּדֻקָּה לְלִמּוּד הַתְּפִים — בְּשִׁעַת פְּעֻלָּה

הייתי רוצה שתהיה לי להקת כמקצוע אני רוצה להיות שחקן או רופא.

את אהרליה ראה דויד שמיר (11) מ- מושב בני-ראם בטלביזיה — וקינא בו. הוא נהג לתופף בכיתה על השולחן ולעצבן את המורה לטבע, פעם היא אמרה לו: אם לא תפסיק — אקנה לך תופים! עניתי לה: יש לי! תופפתי בכל מקום אפשרי והמורה היתה נאלצת להעמיד אותי ב"פינה". משפחתי של דויד היא משפחה מר- סיקלית: אמו היא מורה למוסיקה ואחותו מנגנת באקורדיון חליל. "אני רציתי מ- תופפים והתאבתי בתופים. תופפתי על סירים ופחים וכל הומן ביקשתי שיקנו לי מערכת — וזה קרה", מספר דויד. הוא למד אצל מורה ברחובות, אולם לא היה מרוצה מרמת-הלימודים. עכשיו הוא מרגיש שזה רציני. "במושב שלנו אין בעיות עם ה- שכנים. אפשר לתופף כל היום. החברים מתלהבים מהתופים, זה נדיר והם באים לשמוע". דויד עושה מאמץ לנסוע מן ה- מושב לתל-אביב, אבל חושב שהמאמץ הוא כדאי. הוא נהנה מתופפו ויכול לוותר על הרכב עיסוקים למעט. מתופף בתומו- רת מקצועית לא ירצה להיות, אבל לגנן בחתונות ולהרוויח כסף בנוסף — אולי יעל כחן (13) מראשון-לציון איננה מתרגשת מן העובדה, שהיא המתופפת היחידה בקבוצה. היא מגשימה את חלומה. תמיד חלמתי על תופים. הייתי מבינה מצילות ותופים מן הסירים ופעם קנו לי תופים "צעצוע". עד כיתה ב' פרטה יעל על הפסנתר. כחוכמה לקראת לימודי גנינה על

אתה יכול ללמוד אצל אהרליה הבחינות הן לא קפדניות וכל מה שעליו לעשות הוא לרצות ולתרגל בלי די. אורי רז (11) מהרצליה פיתוח לומד בקבוצת המחקר- מים זה הסמסטור השלישי. קודם למד שנה אצל מורה שניגן בתזמורת גדולה, המורה הזה אמר, שיש לי שמיעה טובה ושאתי מוכשר, "מספר אורי. בהתחלה תופפתי על סירים ואבא שלי ניגן הצוצרה באינו תזמורת. אני רציתי רק תופים ולא שום דבר אחר. לימדו אותי לנגן פסנתר — אבל העדפתי תופים. קנו לי כבר בכיתה א'. אני אוהב קצבו!" לסדנא הגיע דרך מתופף, חבר של אביו, שהכיר את אהרליה. הוא התחיל ללמוד וקיבל מערכת תופים טובה יותר. "זה כדאי, אתרת לא הייתי בא לפה", אומר אורי. "אני רוצה להיות מתופף רציני!"

רוב הילדים שלומדים גנינה מעצבנים את השכנים. זה מורגז מוזיפי פסנתר, זה רוחח על קשת צורמנית בכינור והשלישי רוצה לנפץ את התצורה שנוקבת חורים בראש. אבל תופים, זה באמת משהו מפור- צין! השכנים שלי באמת כועסים, "מספר עדי סופר (12.5) מרמת-השרון. השכן דופק בדלת ואומר: לאשתי כואב הראש! אבל לי זה עושה כיף כזה!" כשהיה עדי הינוק היו לו עצצועי גנינה שאפשרו לדפוק בהם. הוא גידנד לחוריו ולבסוף הסכימו לשלוח אותו ללמוד תופים. "זה קצבי ויפה, אני נמשך לזה. זה עושה רושם על החברים", הוא מסביר. "אני לא רוצה ל- התעסק בזה כמקצוע. ותופים הם חובבי ר-

פעם הכרתי ילד שידע מילת קסמים אחת: אהרליה קמונסקי! המופלא שב- מתופפים הישראלים שבה את לבו ובנה את עולמו. הוא הקיש כידון על הברכיים ונתקבל ללימודים בבית-הספר למוסיקה באחת השכונות. תחילה למד להניע מק- לות תיפוף על דוכן עץ קטן. אחר-כך הכיר בהדרגה את התוף הקטן (שאינו הר- פיע בטקסים של בית-הספר) ובעקבותיו את התוף הגדול (הבס), מצילות הנושט ומיני תופים אפריקניים. הוא לא התמייץ אף קונצרט גאו של אלילו הגדול, התופים ורמו בדטו כמו סם משכר; כמו הלהמת- לב. הוא לא חלם שיוכל להתקבל כילד מתלמד אצל אהרליה הגדול!

היום כבר דברים השתנו. מזה שנתיים מנהל אהרליה סדנא ללימוד תופים במרתף בית בתל-אביב. שקירותיו מבהדים ב- שכבת צמר נדיבה המתווה ציפוי אקוסטי. באולפן זה כעשר מערכות תופים למת- למדים, מערכת מובחרת למורה, לוח- כיתה, מערכת סטריאוטונית מתוגברת ו- מיקרופון המגביר את קולו של המורה מעבר להלמות התופים. דרכו מבקש אהר- לית לחזור על תרגיל אחד-עשר עם מקלות המקשיים באויר.

אם יש לך חוש קצב (והרבה כסף) —

אֶרְלֵה קְמוֹנְסְקִי הַתְּפִים

יהודה שפיר

אורי רון

יוכל אילמן

גדי סופר

יעל כהן

רז לרנר

הייתי בא מפתח-תקווה לפה".
 יובל אילמן הוא המבוגר שבחבורה —
 בן ארבע-עשרה וחצי. „אני עצבני ומוציא
 את המרץ שלי על התופים. אמא הציעה
 את הרעיון, התחלתי ללמוד וזה מוצא-הנד
 בעיני, כל יום אני מתושף שעתים". יובל
 מבטיח כי לא יהיה מתושף מקצועי, הוא
 יפנה לעבודות במה: תאורן, תפאורן או
 משהו דומה. הוא פטפטן עליו ובמהלך
 השיעור הוא מפגין בטחון עצמי ומסור
 הלצות. לא יובל ולא חבריו רוצים להיות
 מתושפים לכל החיים. בינתיים הם רואים
 בזה עיסוק מרתק ומרשים.

החוגות. בינתיים היא הולמת בתופים בי
 חדר שנמצא על הגג, הרחוק-הרחק מן ה-
 שכנים. „אין בתופים שום דבר שמנוגד
 לתזמית נשית. אני, פשוט, לא אוהבת
 כלום עדינים!" חד וחלק.

לרן לבנדה מפתח-תקווה יש הסכם עם
 השכנים: הוא מנגן משעה ארבע אחר-
 הצהריים עד השעה חמש. רן מנגן בפסנתר
 כבר שש שנים אבל מתגעגע לתופים מאז
 ילדותו. הוא מקדיש לבגינתו הרבה זמן
 (בתוך הזמן שמוקצב לו) ומבטיח כי יהיה
 גם פסנתרן וגם מתושף. „זה מיוחד ללמוד
 אצל קמינסקי, מוכיב רן. „הוא לא סתם
 מורה, יש לי סיפוק גדול מזה אחרת לא

התופים. הפסנתר ישנו בבית בגלל אחר-
 תי, אני לא אהבתי את הכלי הזה, רציתי
 לתת מכות על משהו!" בשלבי החלום הר-
 מוקדמים שלה נסעה לחבר בן גילה ש-
 ניגן על תופים והרשה לה לשבת על ידם.
 אחרי-כך הגיעה ללמוד בסדנא של אהרליה,
 לאחר ששיכנעה את אביה הרופא שמכיר
 את המורה להביאה לבחינות אליו. „יש
 לי מערכת תופים בבית והחברות אוהבות
 לשמוע אותי מנגנת. כבר הקמנו אני ועוד
 כמה ילדים תזמורת קטנה." יש הלום
 תופים, אבל יש הלום יותר גדול: לחיות
 וטריגריות, וכך, לאחר שתרפא יעל בשעות
 היום בעלי-חיים, תצא לנגן בערבים: כי-